

ció amb la cuina del neolític. El nivell és tan sòlid que sorprèn trobar aquí al mig una exposició d'un autor casolà, Rafael Pi i Cros, que té un interès reduït. Diu el nebot: «*Uncle*, és com si volguessis trobar en Salgari les emocions que t'ha ofert Stevenson; o, si t'ho estimes més, esperar que una novel·la d'en Marcial Lafuente Estefanía et doni la visió profunda de l'oest i dels homes d'en John Ford. Diguem-ne que sobta».

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

Per a tots els gustos | Quin goig descobrir a les llibreries tants noms de gent de casa nostra! La temàtica és eclèctica, hi ha llibres per a tots els gustos. El retorn d'un home malalt al seu poble natal, on desclourà vivències i secrets familiars d'uns temps convulsos; una novel·la tributària del gènere negre sobre l'enrevessat univers dels espies; un recull d'onze relats curts plens d'humor negre en què la mort ocupa un paper predominant; la peripècia estival d'un grup d'amigues que traspua la tradició anglesa dels relats de fantasmes; l'evocació entranyable d'uns personatges singulars i d'unes èpoques pretèrites que cal preservar; una selecció dels millors relats eròtics del quart concurs que convoca l'editorial Neurosi; una tria d'imatges de les tres primeres dècades del segle xx dins la col·lecció Fotògrafs del Poble; vuit contes en què apareix sempre una bèstia i que reflecteixen la ridiculesa humana amb una prosa desimbolta; l'homenatge sentit al pare amb l'anecdota d'un passat extingit en una obra farcida de dites saboroses; una mirada plena d'ironia sobre el joc brut soterrat que s'amaga en el món del futbol regional; i un treball de recerca coral sobre les 60 espècies d'orquídies identificades al Ripollès. Dèries personals que el llibre permet compartir.

Mentrestant... | La vida segueix amb el seu inevitable clarobscur: la contaminació de fuel del subsòl en la ubicació de la nova escola de Campdevàno; la reindustrialització de la Colònia Llaudet de Sant Joan després de molts anys de brega; la difícil situació de les granges de vaques de llet; la primera trobada interpirinenca de micromineralogia que va acollir la vila de Camprodon; les fissures de la façana de la biblioteca Lambert Mata i el cost que això suposarà; l'aferrissada i sempiterna defensa del paper decisiu que juga la línia de tren per part de l'Associació Transpirinenca; els debats sobre la continuïtat de l'Agència de Desenvolupament; la reducció significativa del deute de Pardines; la diatriba sobre la idoneïtat del nom del barri de Fuentasanta; l'evidència cada cop més urgent de potenciar projectes engrescadors per potenciar el turisme; la presència constatada de llops al territori... Mentrestant, les campanes tornen a escanar el seu so als cims d'Espinavell.

Recital poètic | Sant Joan ha celebrat la segona edició de «Poetes de ma Terra». L'acte estava dividit en tres parts. La primera era dedicada íntegrament a Joan Salvat-Papasseit. La segona incloïa noms tan representatius com Joana Raspall, Miquel Martí Pol, Montserrat Vayreda, Joan Margarit, Pilar Cabot, Anton Carrera, Josefina Pons, Jacint Sala, Maria Mercè Marçal David Jou i Meritxell Nus. I la tercera presentava poemes del santjoaní Joan Baptista Bertran.

LA SELVA *joan domènech*

Blanes es queda sense Joan Padern

| No marxem de la temàtica de l'art. En aquest cas hem de ressenyar la pèrdua d'un personatge entranyablement vinculat a la vila que fa de porta a la Costa Brava. Joan Padern i Faig, tot i que nascut a Colera l'any 1924, era una venerable icona de Blanes, i n'havia estat nomenat Fill Adoptiu. La seva família havia regentat la Fonda del Centre, però en Joan havia tirat cap a l'art i era un excel·lent representant de l'hiperrealisme, tot i que també conreava, a vegades, l'abstracció, les representacions geomètriques i altres estils. Els quadres de les platges, però, amb una arena que es podia agafar granet a granet, eren paradigmàtics en la seva obra. Havia viatjat notablement, i als anys cinquanta havia pintat a Amèrica del Sud, on havia anat a parar precisament per la fama dels seus treballs artístics. Blanes resta orfe d'un artista enamorat que s'havia identificat amb el poble i que s'hi ha quedat per sempre.

Tossa. Adéu a Joan Planellas

| Sense marxar del camp de l'art, completem la nostra crònica aturant-nos a la tercera població de la façana marítima selvatana. Tossa ha perdut el seu galerista Joan Planellas i Matas, que ha mort massa aviat, impreviiblement, només als 66 anys. Propietari de l'Hotel Avenida, el seu esperit el portava a la cultura, i el 2004 va crear una galeria d'art que aviat va agafar gran prestigi. Col·laborava amb el Museu Municipal i era un expert coneixedor d'aquella etapa brillant de Tossa, quan era anomenada «paradís blau». Havia intentat continuar aquest ambient, i la seva galeria ofería un bon caliu als amants de l'art. Allà dedicava particular atenció als corrents avantgardistes. La seva empremta es notava, també,

en molts altres àmbits de la cultura, com per exemple en l'arqueologia, que havia fomentat sempre tot promovent la continuació de les excavacions a la vila tossenca dels Ametllers.

La lletra P ha estat protagonista: Primavera, Pintura, Padern, Planellas. Quatre paraules que evocuen un temps, uns fets i unes persones entrañables en aquesta comarca.

El XXI Concurs de Pintura Ràpida de Lloret | Sembla que, finalment, el certamen pictòric ha trobat el moment idoni per a la seva celebració: la primavera. Fins aquest any, els vint concursos anteriors havien tingut lloc al final d'estiu, però, en coincidir amb altres certàmens de poblacions relativament properes, la participació d'artistes havia anat disminuint. Els organitzadors del Club Marina Casinet han donat un cop de timó i l'han passat del mes de setembre al mes d'abril, sembla que per sempre, atès que en l'edició d'enguany la prova ha funcionat i ja s'ha doblat el nombre de pintors concursants. Aquesta ve-

ASSUMPCIÓ COMAS

>> *El guanyador del primer premi del Concurs de Pintura Ràpida de Lloret, Narcís Sala Gascons.*

gada Narcís Sala Gascons ha obtingut el primer premi (1.200 €), Alexandre Miras el segon (1000 €), Joan Coch el tercer (800 €) i Ramon Pujolà el premi especial Natura (600 €). Han integrat

el jurat Toti Fàbregas (presidenta), Albert Jiménez Torrent (guanyador del concurs anterior), Assumpció Comas i Joan Bernat (artistes locals) i el galeista Lluís Ferrés.

GIRONINS A L'EXTERIOR

roger zamorano

Un paisatge agrícola encantador, una plana de vinya i cereals regada pel cabalós riu Vardar i envoltada per imponents muntanyes amaguen una de les vergonyes més infamants d'Europa: Idomeni.

D'Idomeni no ens en separa la distància física (tres hores d'avió i una més en cotxe). El veritable escull és la nostra adormida consciència ciutadana, sempre amatent a fer més cas a la por i als prejudicis que aixequen tanques i concertines que als crits d'angoixa dels qui pateixen una situació tràgica que no fa tant de temps els europeus vivíem en carn pròpia.

El vergonyós acord amb Turquia fou la gota que féu vessar el vas. Posat en contacte amb voluntaris sobre el terreny, em vaig apuntar al projecte del bany per a infants (*Baby Hammam*). En una tenda i uns quants cossis, cada dia mares i voluntàries banyaven més d'un centenar de nens i nenes, mentre els homes preparàvem l'aigua calenta. Banyar, lluitar contra els polls i la sarna era el nostre dia a dia. La jornada s'acabava repartint l'ajuda que aquell dia teníem, ja fos aliments, roba o kits d'higiene.

Metges sense Fronteres era l'única organització d'envergadura present al camp. La resta eren projectes petits de voluntariat independent. Entre 350 i 400 voluntaris, un bon grapat de gironins (exemplar la feina que fa refuGIs, grup de voluntariat del Gironès), miràvem d'atendre les necessitats quotidianes de més de 12.000 persones. I els recursos institucionals? En bona mesura destinats al control policial, o bé directament a la repressió. Vaig assistir tristament al llançament de gas lacrimogen i pilotes de goma per part de la policia macedònica cap a territori grec per dissoldre els grups de refugiats que intentaven passar la tanca, i vaig veure com el govern grec, amb la total aquiescència de l'OTAN, practicava maniobres militars, amb vols rasants de caces inclosos, sobre uns civils aterrits.

Foren deu dies intensos compartint la lluita digna d'una gent que, fugint de l'horror i la barbàrie, s'ha trobat com a resposta la indiferència i el rebuig. Un gra de sorra més com el de milers de voluntaris anònims, gent de totes les edats, professions i procedències que ens hem rebel·lat contra la injustícia d'un tracte insolidari i inhumà impropri dels valors en què hem estat educats.